

Ο ρόλος του δασκάλου στην ουσιαστική διδασκαλία των Θρησκευτικών (Κωνσταντίνος Νικολαΐδης, Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη Δημοσίευση:<http://bitly.com/22Gu6YC>]

1.7. Ο ρόλος και η συνεισφορά του δασκάλου σε μια επιτυχημένη και ουσιαστική διδασκαλία του μαθήματος των Θρησκευτικών

Αναμφίβολα ο ρόλος του δασκάλου είναι κεντρικός και καθοριστικός στη διδακτική μεθοδολογία των νέων βιβλίων του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, τα οποία τον διευκολύνουν και ουσιαστικά τον προτρέπουν να προσεγγίσει με σύγχρονη ματιά την εκπαιδευτική διαδικασία, καθώς πλέον καλείται να μην παρέχει στους μαθητές του έτοιμες απαντήσεις αλλά να διατηρεί το ρόλο του διευκολυντή. Επίσης να παρακολουθεί, να υποστηρίζει, να ενορχηστρώνει, να μοιράζει τις δραστηριότητες αλλά να μην δίνει τις σωστές απαντήσεις, καθώς μόνο έτσι μπορεί να δοθεί η ευκαιρία να υπάρξει εποικοδομητικός διάλογος και συνεργατική μάθηση. Η παλαιά θεώρηση του δασκάλου ως παντογνώστη και αυθεντία δεν υφίσταται, καθώς καλείται να συμβάλλει στην ανάδειξη της παιδευτικής αξίας του ΜτΘ, ενός μαθήματος που πρέπει να συνδέεται με τα σύγχρονα υπαρξιακά και κοινωνικά προβλήματα του ανθρώπου της εποχής μας και που είναι αναγκαίο να ξεφύγει από τον παιδαγωγικό διδακτισμό του παρελθόντος[73]. Ο δάσκαλος που λειτουργεί ως «διευκολυντής» της μάθησης, προωθεί το διάλογο, δίνοντας ερεθίσματα και απαραίτητες πληροφορίες για να ξεκινήσει- κάθε φορά - μια εποικοδομητική συζήτηση, η οποία θα προσελκύσει το ενδιαφέρον των μαθητών και θα τους διευκολύνει να εκφραστούν με δημιουργικό και ευρηματικό τρόπο[74].

Το θεολογικό μάθημα έχει τη δυνατότητα να συμβάλει καθοριστικά στη βελτίωση του σχολείου, καθώς είναι το κατεξοχήν ανθρωπιστικό μάθημα, με την ορθόδοξη έννοια του όρου. Έτσι λοιπόν ο δάσκαλος που προσπαθεί να επικαιροποιήσει το μάθημά του επιστρατεύοντας την παιδαγωγική του τέχνη, τη μόρφωσή του, την πνευματική του παρουσία και κυρίως την αγάπη του για τους μαθητές του, μπορεί να ελπίζει και να αναμένει τη μελλοντική ευδοκίμησή τους[75].

Οι μαθητές αγαπούν και εκτιμούν το δάσκαλο που ενδιαφέρεται γι' αυτούς και τα προβλήματά τους και δεν κάνει διακρίσεις, ενώ συνδυάζει την αποδοτικότητα, την αγάπη και την κατανόηση[76]. Η αγάπη πάλι ωθεί τον παιδαγωγό να μοιράζεται τη χαρά και τη λύπη των μαθητών του και να ενδιαφέρεται πραγματικά για την ευτυχία τους και την πνευματική τους καλλιέργεια[77].

Οι επαναστατικές αλλαγές που συντελούνται στο σύγχρονο σχολείο, η πολυπλοκότητα του ρόλου του δασκάλων και οι θεολογικές γνώσεις που απαιτούνται για τη διδασκαλία του ΜτΘ, καθιστούν απαραίτητη την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών. Αξίζει να σημειωθεί ότι ιδιαίτερα ο δάσκαλος της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, σε ορισμένες περιπτώσεις δεν έχει διδαχτεί το μάθημα της διδακτικής των Θρησκευτικών στις βασικές του σπουδές[78].

Η σύγχρονη Παιδαγωγική απαιτεί εκπαιδευτικούς που να γνωρίζουν άριστα το

αντικείμενο που διδάσκουν και να έχουν επιστημονική και κοινωνιοπαιδαγωγική κατάρτιση, σε μια εποχή ραγδαίων κοινωνιοπολιτιστικών και τεχνικών αλλαγών[79]. Ο παιδαγωγός, με την κενωτική - παιδαγωγική του αγάπη, καταφέρνει και ο ίδιος να μεταμορφωθεί και τους μαθητές του να μεταμορφώσει. Συμβαίνει όμως ένας μεγάλος αριθμός πτυχιούχων δασκάλων, να μην έχουν διδαχτεί στοιχεία Ορθοδόξου Θεολογίας καθώς και θέματα Διδακτικής του Θρησκευτικού μαθήματος[80]. Η απουσία διδασκαλίας του μαθήματος από τα προγράμματα σπουδών αρκετών Παιδαγωγικών Τμημάτων Δημοτικής Εκπαίδευσης, προκαλεί εύλογο προβληματισμό ως προς την υποτίμηση της δυναμικής του μαθήματος, καθώς επιδρά καταλυτικά στον προσδιορισμό της στάσης των δασκάλων του Δημοτικού σχολείου, απέναντι στο θρησκευτικό μάθημα. Θα πρέπει όμως να γίνει κατανοητό, ότι η υποτίμηση του μαθήματος των Θρησκευτικών και της διδακτικής του πλήττει πρωτίστως τον ίδιο το δάσκαλο. Αυτό συμβαίνει, διότι του στερεί τη δυνατότητα να διαπαιδαγωγηθεί σε ένα άλλο τρόπο ερμηνείας των πραγμάτων, ο οποίος θα τον καταστήσει ικανό να βοηθήσει τον μαθητή του να αποδομήσει κοινωνικά και πολιτισμικά πρότυπα που του δημιουργούν μια ψευδή εικόνα για τον εαυτό του και για τον κόσμο[81].

[Συνεχίζεται]

[73] Στ. Γιαγκάζογλου, «Η διδασκαλία του μαθήματος των Θρησκευτικών στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση», στο διαδικτυακό τόπο <http://www.pischools.gr/lessons/religious/.../10.pdf> (ημερομηνία ανάκτησης: 7-10-12).

[74] Ι. Κογκούλη, Διδακτική των Θρησκευτικών στην Πρωτοβάθμια και τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, (Θεσσαλονίκη: εκδόσεις Κυριακίδη 2003) σελ. 173.

[75] Ε. Τσαγκαρλή - Διαμάντη, «Σχεδιασμός διδασκαλίας Θεολογικού μαθήματος», στο διαδικτυακό τόπο <http://www.petheol.gr/Pags/Them/201105.html> (ημερομηνία ανάκτησης: 10-11-12).

[76] Α. Τσιπλητάρης « Αντιαυταρχική Αγωγή:Αλλαγή της συμπεριφοράς του δασκάλου μέσα στην τάξη», *Επιστημονικό Βήμα του Δασκάλου*, τ.3 (1984), σσ. 34-51.

[77] Μ. Κασσωτάκη - Γ. Φλουρή, *Μάθηση και Διδασκαλία*,(Αθήνα: εκδόσεις Γρηγόρη 2003) σ. 173.

[78] Κ. Δεληκωσταντή, «Η νέα γενιά των δασκάλων και το μάθημα των Θρησκευτικών», *Σύναξη* τ.93(2005), σσ. 67-74.

[79] Γ. Κρασανάκη, *Κοινωνιοπαιδαγωγική του ελεύθερου χρόνου* (Αθήνα:1984) σ.137.

[80] Γ. Χαραλαμπίδου, *Γενική Παιδαγωγική* (Αθήνα: 1983) σ. 100.

[81] Κ. Κορναράκης, *όπ.π.*, σσ. 9-11.